



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem, se sídlem Na Jarově 2425/4, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2007, č. j. 5 Ca 114/2005 - 38,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla z důvodu opožděnosti podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (žalovaného).

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že při podání žaloby postupoval podle usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 8 Ca 303/2003, kterým byla odmítnuta jeho předchozí žaloba ze dne 23. 12. 2003 na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Stěžovatel tvrdil, že se řídil právním názorem vysloveným v uvedeném usnesení, podle kterého se ochrany proti nečinnosti může domáhat i ten, kdo tvrdí, že nečinnost správního orgánu nastala před 1. 1. 2003, avšak i v takových případech je nutno respektovat § 80 odst. 1 s. ř. s. upravující

lhůtu jednoho roku počítanou od posledního úkonu žalobce vůči správnímu orgánu, resp. správního orgánu vůči žalobci. V souladu s tímto právním názorem stěžovatel postupoval, jestliže dne 10. 1. 2005 doručil žalovanému své písemné podání týkající se nevyřizování věci, na které žalovaný nereagoval, a proto se stěžovatel novou žalobou dne 11. 4. 2005 domáhal ochrany proti jeho nečinnosti.

Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v napadeném rozhodnutí, že žaloba byla podána po uplynutí jednorocní lhůty, jejíž běh skončil dne 31. 12. 2003, a že na této skutečnosti nemohlo nic změnit ani stěžovatelovo podání ze dne 10. 1. 2005, neboť se jednalo pouze o urgenci nemající charakter posledního úkonu ve smyslu § 80 s. ř. s. Stěžovatel namítl, že tento právní názor nemůže obstát vedle usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 303/2003, který jeho předchozí žalobu odmítl právě z důvodu, že žaloba byla sice podána v běžící jednorocní lhůtě po nabytí účinnosti soudního řádu správního, nicméně byla podána opožděně, neboť poslední úkon byl učiněn dne 15. 1. 1999. Stěžovatel namítl, že předchozí žaloba byla odmítnuta z důvodu, že chyběl procesní úkon, od kterého by neuplynul více než rok. Když při přetrvávající nečinnosti žalovaného stěžovatel tento nedostatek odstranil písemným podáním ze dne 10. 1. 2005 a následnou žalobou ve lhůtě jednoho roku od tohoto data, byla žaloba opět odmítnuta s tím, že podání ze dne 10. 1. 2005 není úkonem ve smyslu § 80 s. ř. s. Z výkladu pojmu procesní úkon, učiněného v napadeném rozhodnutí, by podle stěžovatele vyplývalo, že po podání žádosti ze dne 15. 1. 1999 nemohl prakticky po 1. 1. 2003 učinit ve věci jiný úkon, se kterým by mohl být spojen počátek běhu jednorocní lhůty podle § 80 odst. 1 s. ř. s.

Podle stěžovatele je za procesní úkon nutno považovat i stížnost (urgenci) na nečinnost správního orgánu nebo jeho průtahy v zahájeném řízení, a to s odkazem na § 80 a § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a na vládní vyhlášku č. 150/1958 Ú. l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících, ve spojení s § 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

Stěžovatel namítl, že Městský soud v Praze vyložil pojem „poslední úkon“ restriktivně, neboť v § 80 odst. 1 s. ř. s. není počátek běhu jednorocní lhůty spojen s procesním úkonem, ale pouze s posledním úkonem žalobce nebo žalovaného. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 6 Ans 8/2006 - 75, který považoval jeho urgenci ze dne 2. 2. 2004 ve věci vyřízení jeho žádosti ze dne 14. 10. 1997 za úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. a nepokládal žalobu za opožděně podanou. Stěžovatel namítl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005 - 107, č. 931/2006 Sb. NSS, na který odkázal Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí, byl překonán rozsudkem stejného soudu č. j. 6 Ans 8/2006 - 75.

Stěžovatel je toho názoru, že zákonodárce neměl v úmyslu znemožnění přístupu k soudu v případech, kdy k nečinnosti správního orgánu došlo před počátkem účinnosti soudního řádu správního, a že je potřeba předmětné ustanovení soudního řádu správního vykládat ústavně konformním způsobem i s poukazem na právo na spravedlivý proces. Dle stěžovatele je rovněž nutné respektovat zásadu předvídatelnosti soudního rozhodování, kdy ve skutkově totožných případech nelze právní předpis aplikovat a vykládat v každém rozhodnutí odlišně.

Pojem „poslední úkon“ nelze podle stěžovatele interpretovat jako „poslední procesní úkon“, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že § 123 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním

poměru příslušníků Policie ČR, ve znění platném ke dni doručení písemného podání ze dne 10. 1. 2005 žalovanému, ukládá posuzovat podání podle jeho obsahu.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro řízení o kasační stížnosti:

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 9. 1997, č. j. 6 A 99/95 - 64, bylo zrušeno rozhodnutí (rozkaz) náčelníka Správy Sboru národní bezpečnosti hlavního města Prahy a Středočeského kraje ze dne 23. 5. 1990, č. 836/90, kterým byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru, a rozhodnutí I. náměstka ministra vnitra ze dne 31. 8. 1990, č. j. KČ - 2000 - 48/10 - 90, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, a věc byla vrácena ministerstvu vnitra k dalšímu řízení.

Přípisem ze dne 14. 10. 1997 sdělil stěžovatel řediteli Policie České republiky, Správy Středočeského kraje, že má za to, že na základě rozsudku Vrchního soudu je zařazen ve funkci ředitele Okresního ředitelství Policie České republiky Beroun a že je připraven ujmout se výkonu funkce.

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 31. 8. 1998, č. 1459/1998, byl stěžovatel dnem 3. 7. 1990 propuštěn ze služebního poměru s odůvodněním, že datum propuštění bylo stanoveno na den, kdy mohlo být stěžovateli nejdříve vyhlášeno rozhodnutí o propuštění po jeho posouzení občanskou komisí dne 2. 7. 1990; rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 14. 5. 1999, č. 236.

Přípisem ze dne 15. 1. 1999 adresovaným Policejnímu prezidiu České republiky žádal stěžovatel zaplacení částky 301 560 Kč odpovídající peněžním a naturálním náležitostem příslušníka Policie České republiky za únor až prosinec 1998. V přípise stěžovatel odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 9. 1997, č. j. 6 A 99/95 - 64, podle něhož je stěžovatel příslušníkem Policie České republiky. Přípisem Policejního prezidia České republiky ze dne 19. 1. 1999, č. j. PPR - 40/K - ALO - 99, bylo stěžovateli oznámeno, že žádosti ze dne 15. 1. 1999 nelze vyhovět, neboť základ stěžovatelova požadavku je předmětem soudního jednání probíhajícího u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 8 C 101/98.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 6. 2000, č. j. 8 C 21/99 - 31, bylo zastaveno řízení o stěžovatelově žalobě proti Policejnímu prezidiu České republiky, kterou se stěžovatel domáhal zaplacení služebního příjmu a dalších peněžních náležitostí za únor až prosinec 1998, a věc byla postoupena k projednání a rozhodnutí Ministerstvu vnitra. S ohledem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 9. 1997, č. j. 6 A 99/95 - 64, dospěl Obvodní soud pro Prahu 7 k závěru, že služební poměr stěžovatele ke dni účinnosti zákona č. 186/1992 Sb. neskončil a pravomoc rozhodovat o nárocích ze služebního poměru přísluší ministroví vnitra.

Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 2001, č. j. 6 A 69/99 - 31, bylo zastaveno řízení o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 5. 1999, č. 236, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31. 8. 1998 o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, a to z důvodu opožděného podání žaloby. Ústavní stížnost stěžovatele proti tomuto usnesení byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2002, sp. zn. I. ÚS 124/02.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004, č. j. 8 Ca 303/2003 - 29, byla odmítnuta stěžovatelova žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou se stěžovatel domáhal vydání soudního rozhodnutí, jímž by byla žalovanému uložena povinnost rozhodnout o stěžovatelově žádosti ze dne 15. 1. 1999. Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ochrany proti nečinnosti se může domáhat i ten, kdo tvrdí, že nečinnost správního orgánu nastala před 1. 1. 2003, avšak i v takových případech je nutno respektovat § 80 odst. 1 s. ř. s. upravující lhůtu jednoho roku počítanou od posledního úkonu žalobce vůči správnímu orgánu, resp. správního orgánu vůči žalobci. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že poslední úkon žalobce ohledně nároku na vyplacení peněžních náležitostí za únor až prosinec 1998 byl učiněn dne 15. 1. 1999 a poslední úkon žalovaného dne 19. 1. 1999. Podle Městského soudu v Praze tak nebyl splněn zákonný předpoklad pro přiznání práva domáhat se ochrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s.

Přípisem ze dne 10. 1. 2005 adresovaným žalovanému (Ministerstvu vnitra) stěžovatel upozornil na skutečnost, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 6. 2000, č. j. 8 C 21/99 - 31, byla věc týkající se stěžovatelova soudně uplatněného nároku na vyplacení peněžních náležitostí příslušníka Policie České republiky za únor až prosinec 1998 postoupena Ministerstvu vnitra k projednání a rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že o žádosti nebylo dosud rozhodnuto, žádal stěžovatel o přijetí opatření, která zajistí neprodlené splnění povinností vyplývajících ze zákona č. 186/1992 Sb. a ze soudních rozhodnutí.

Dne 12. 4. 2005 podal stěžovatel u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. V ní uvedl, že se žádostí ze dne 15. 1. 1999 domáhal u Policejního prezidia České republiky vyplacení peněžních náležitostí (služebního příjmu) příslušníka Policie České republiky za únor až prosinec 1998 v celkové výši 301 560 Kč. Policejní prezidium ČR přípisem ze dne 19. 1. 1999, č. j. PPR - 40/K - ALO - 99, stěžovateli sdělilo, že žádosti nelze vyhovět. Dále stěžovatel v žalobě uvedl, že svůj nárok uplatnil u Obvodního soudu pro Prahu 7, který usnesením ze dne 30. 6. 2000, č. j. 8 C 21/99 - 31, řízení zastavil a věc postoupil Ministerstvu vnitra k projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že daná věc nespadá do pravomoci soudu.

Stěžovatel v žalobě dále poukázal na skutečnost, že se domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného žalobou ze dne 23. 12. 2003, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 8 Ca 303/2003, odmítnuta s odůvodněním, že od posledního úkonu stěžovatele vůči žalovanému uplynula doba delší než 1 rok, což znamenalo, že nebyl splněn základní předpoklad pro přiznání práva domáhat se ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s.

Závěrem žaloby stěžovatel uvedl, že od doručení usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 6. 2000, č. j. 8 C 21/99 - 31, jímž byla věc postoupena žalovanému k projednání a rozhodnutí, žalovaný o žádosti ze dne 15. 1. 1999 dosud nerozhodl, ani nereagoval na podání stěžovatele ze dne 10. 1. 2005 týkající se nevyřizování věci, které je tak posledním úkonem stěžovatele ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s.

Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 6. 2005 žalovaný předně uvedl, že se necítí být pasivně legitimován, neboť jménem Policie České republiky jednájí a rozhodují příslušní funkcionáři s personální pravomocí v rozsahu stanoveném ministrem vnitra, nikoliv Ministerstvo vnitra jako organizační složka státu. Podle žalovaného nelze na daný případ aplikovat ani zákon č. 186/1992 Sb., neboť služební poměr stěžovatele skončil dnem 3. 7. 1990, tedy před účinností uvedeného zákona. Dále žalovaný rekapituloval proběhlá soudní řízení ve věci sporu

o propuštění ze služebního poměru. Žalovaný namítl, že stěžovatel nemá vůči němu žádný nárok související se služebním poměrem, z něhož byl propuštěn v roce 1990, neboť služební příjem mu byl k datu propuštění ze služebního poměru (3. 7. 1990) doplacen.

Stěžovatel ve své replice ve vztahu k tvrzení žalovaného, že neexistují žádné stěžovatelovy nároky související se služebním poměrem, uvedl, že posouzení nároků bude předmětem jiného řízení až poté, kdy žalovaný meritorně rozhodne o jeho žádosti ze dne 15. 1. 1999.

Napadeným rozhodnutím Městského soudu v Praze byla stěžovatelova žaloba odmítnuta pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V odůvodnění svého rozhodnutí Městský soud v Praze uvedl, že se stěžovatel domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu, která vznikla již před účinností soudního řádu správního. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti, která nastala před nabytím účinnosti soudního řádu správního a trvá i po 31. 12. 2002, je v zásadě možná a že u lhůt k podání žaloby je při absenci přechodných ustanovení potřeba vycházet z § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s. V takových případech je podle Městského soudu v Praze potřeba brát zřetel i na další zásadu, že lhůta k uplatnění práva nemůže zásadně začít běžet dříve, než bylo možné – se zřetelem na stávající právní úpravu – právo uplatnit poprvé (podat žalobu). Při nedostatku přechodných ustanovení by bylo podle Městského soudu v Praze nepřijatelné, aby lhůta k podání žaloby nejen začala běžet dříve, ale případně by i skončila dříve, než bylo možné žalobu vůbec podat. Podle Městského soudu v Praze z toho plyne, že lhůta k podání žaloby začala běžet nejdříve 1. 1. 2003 i tehdy, jestliže skutečnosti, na něž § 80 odst. 1 s. ř. s. váže počátek běhu lhůty, nastaly před tímto datem. Městský soud v Praze neposoudil podání stěžovatele ze dne 10. 1. 2005 jako úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s., neboť podle jeho názoru lze za takový úkon považovat pouze procesní úkony účastníků řízení či správního orgánu ve správním řízení, jako je např. návrh na zahájení řízení, vyjádření k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, odvolání proti rozhodnutí apod. Takovým úkonem není podle Městského soudu v Praze samotná urgence vyřízení, či sdělení správního orgánu, že má za to, že nejsou dány důvody, aby ve věci rozhodoval. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel Městský soud v Praze z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005 - 107.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že posledním úkonem v posuzované věci byla stěžovatelova žádost ze dne 15. 1. 1999, neboť podání stěžovatele ze dne 10. 1. 2005 nelze považovat za poslední úkon vůči správnímu orgánu, jímž by ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. byl založen počátek běhu lhůty k podání žaloby. Jednorozhodnutí lhůta k podání žaloby proto začala běžet dne 1. 1. 2003 a žaloba ze dne 12. 4. 2005 byla tudíž podána opožděně.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje v ní kasační důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Kasační stížností je napadeno usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby, z povahy věci jsou tedy stěžovatelova tvrzení podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích tohoto kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, Městský soud v Praze vycházel při posouzení věci z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005 - 107, www.nssoud.cz, a Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit se od tohoto právního názoru ani v projednávané věci. Žalobu podle § 79 a násl. s. ř. s. lze podat

i tehdy, pokud k nečinnosti správního orgánu došlo již před účinností soudního řádu správního a tato nečinnost trvá i po 31. 12. 2003. U lhůt k podání žaloby je nutno při nedostatku přechodných ustanovení vycházet z § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s. Při posuzování včasnosti podané žaloby je však třeba ctít i zásadu, že lhůta k podání žaloby nemohla začít běžet dříve, než nabytí účinnosti soudní řád správní, neboť teprve po 1. 1. 2003 bylo možné žalobu na ochranu proti nečinnosti podle soudního řádu správního podat. I když tedy skutečnosti, na které § 80 odst. 1 s. ř. s. váže počátek lhůty, nastaly před 1. 1. 2003, začala lhůta pro podání žaloby běžet až tímto dnem, tj. dnem nabytí účinnosti soudního řádu správního.

Jak ve své kasační stížnosti upozorňuje stěžovatel, výše uvedený závěr je v rozporu s právním názorem uvedeným v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004, č. j. 8 Ca 303/2003 - 29, který počátek běhu lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu vztahoval pouze k datu posledního úkonu stěžovatele (15. 1. 1999), resp. žalovaného (19. 1. 1999), a žalobu stěžovatele ze dne 23. 12. 2003 proto posoudil jako opožděně podanou. Městský soud v Praze v uvedeném usnesení neuvážil, že by svým výkladem ohledně lhůty k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jež nastala před účinností soudního řádu správního a trvá i po 1. 1. 2003, prakticky znemožnil domáhat se ochrany u nečinností, kde byly poslední úkony učiněny před 1. 1. 2002, tj. více než rok před nabytím účinnosti soudního řádu správního. Stěžovatel nicméně proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze nepodal kasační stížnost a neumožnil tak Nejvyššímu správnímu soudu, aby právní názor Městského soudu v Praze vyslovený v usnesení č. j. 8 Ca 303/2003 - 29 korigoval.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že mu v případě první žaloby (odmítnuté pro opožděnost usnesením č. j. 8 Ca 303/2003 - 29) „chyběl“ poslední úkon, od něhož by do podání žaloby neuplynul jeden rok, a proto učinil poslední úkon písemným podáním ze dne 10. 1. 2005. Ohledně tohoto tvrzení poukazuje Nejvyšší správní soud na část odůvodnění výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu č. j. 8 Ans 3/2005 - 107, který právě takový stěžovatelem učiněný postup považuje za rozporný se smyslem právní úpravy. Pokud by za úkon ve smyslu závěrečné části § 80 odst. 1 s. ř. s. byla považována pouhá urgence či sdělení správního orgánu, znamenalo by to, že i v případech, kdy od posledního úkonu uplynula lhůta k podání žaloby, počala by takovýmto mimoprocesním úkonem běžet lhůta nová, což by ve svém důsledku fakticky negovalo smysl zákonné lhůty. Stěžovatel v posuzované věci urgoval přípisem ze dne 10. 1. 2005 vyřízení své žádosti ze dne 15. 1. 1999, čímž však podle názoru Nejvyššího správního soudu neučinil úkon, který by mohl být kvalifikován jako poslední úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. Jak se již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 8 Ans 3/2005 - 107, za takový úkon je třeba považovat procesní úkony účastníků řízení či správního orgánu ve správním řízení. Takovým úkonem není naopak samotná urgence vyřízení, či sdělení správního orgánu, že má za to, že jsou dány důvody, aby ve věci dále rozhodoval.

Stěžovatel dále namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 6 Ans 8/2006 - 75, který se týkal obdobné věci stěžovatele. Z části odůvodnění, kterou stěžovatel v kasační stížnosti cituje takto: „...žalobce urgoval dne 2. 2. 2004 vyřízení své žádosti ze dne 14. 10. 1997, čímž učinil v daném řízení úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s.“, stěžovatel vyvozuje, že v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud nevyložil pojem „poslední úkon“ ve smyslu „poslední procesní úkon“, naopak uznal žalobu podanou během roční lhůty od urgencye učiněné stěžovatelem za včasně podanou. S takovou interpretací citovaného rozsudku však nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Předně je třeba upozornit na skutečnost, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ans 8/2006 - 75 byl vynesena v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo žalovanému uloženo, aby vydal rozhodnutí o žádosti stěžovatele ze dne 14. 10. 1997 ohledně

nároku na platové náležitosti příslušníka Policie České republiky. Žalovaný v kasační stížnosti tvrdil, že stěžovatelova žaloba byla opožděná, avšak tuto tvrzenou opožděnost odvozoval pouze od rozhodnutí ve věci propuštění ze služebního poměru, nikoli od úkonů učiněných v řízení o uplatnění nároku stěžovatele ohledně platových náležitostí. Nejvyšší správní soud tedy argumentaci žalovaného ohledně opožděného podání žaloby shledal nedůvodnou, a to proto, že žalovaný netvrdil, že by v řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru rozhodoval též o jeho nároku na platové náležitosti. Žalovanému se v řízení o kasační stížnosti nepodařilo zpochybnit skutečnost, že by stěžovatel urgencí své žádosti ze dne 14. 10. 1997 učiněnou dne 2. 2. 2004 učinil úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s., což Nejvyšší správní soud konstatoval v závěrečné části odůvodnění citovaného rozsudku: „*Stěžovatel (tj. Ministerstvo vnitra) nezpochybnil skutečnost, že ve věci nároku na platové náležitosti žalobce urgoval vyřízení své žádosti ze dne 14. 10. 1997 dne 2. 2. 2004.*“ Stěžovatel však za účelem sobě příznivého výkladu cituje pouze část věty předmětné části odůvodnění s vynecháním uvozovacího spojení „stěžovatel nezpochybnil skutečnost“, což však význam nepatřičně posouvá. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku z důvodu nedostatku důvodnosti námitek žalovaného nevyjadřoval ani k otázce opožděnosti, ani k povaze urgencye ze dne 2. 2. 2004 jako úkonu ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s., ani tak učinit nemohl, neboť žalovaný své námítky vztahoval výhradně k úkonům učiněným v jiném řízení (ve věci služebního poměru). Rozhodovací důvody v této věci tedy nespočívaly na posouzení včasnosti žaloby na nečinnost ve věci platových náležitostí, neboť taková námítka nebyla v kasační stížnosti vůbec vznesena. Nejvyšší správní soud proto v posuzovaném případě stěžovatelovu námítku ohledně odlišného nazírání na pojem „poslední úkon“ v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ans 8/2006 - 75 považuje za nedůvodnou.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud stěžovatelem tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí a právní závěr Městského soudu v Praze o opožděném podání žaloby považuje za správný. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst.1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu